

„Oredowik”
Sędzi codziennie z wyjątkiem niedziel
i dni świątecznych.
Przedpłata kwartalna
za 1 miesiąc 2 m., na półroczną
3 marki 85 fen.
Zapłać sprzedaż się po 10 fen.
Reklamy
nie wraca się, ale je się niszczą

OREDOWNIK.

Ogłoszenia
przyjmują się za opłatą 15 fen. od
wiersza petytowego.
Ekspedycja
Wiedeńska ulica numer 8 parter
Listy
nadzane należy franco pod adresem:
Redakcyja „Oredownika” Pomm.

Pismo poświęcone sprawom politycznym i społecznym.

Wydawca: Dionizy h.
Wydawca: Maryl Egl

Poznań, piątek 8 kwietnia 1892.

Środa wchód 5,20 Zachód 6,45
Księgarnia wach. 2,33 Zach 4,41

Redakcyja i Ekspedycja: Wiedeńska ulica nr. 8, parter.

Poznań, dnia 7 kwietnia.

Dyakoniskini na prowincyi.

(J.) Z prowincyi. (Pielegnowanie chorych).
powodu wzmianki o zbieraniu składek, w celu
owidzenia zakładu dyakoniskini na Jezycach, podaje
które uwagi, które w skutek częstych styczności z
dyakoniskini nieraz mi się nasuwały.

Dyakoniskini robią wielkie postępy i pokrywają
się sioda także Księstwo. Nie ma wiele miast,
z których nie było, a i po wielu wsiach mają
e staty.

Fod tym względem my katolicy stoimy po za
ni. Zaledwie w kilku większych miastach są
ostri miłosierdzia, Elbliebatni, lub Boromeuszki,
wszystkie nasze stowarzyszenia do pielegnowania
chorych potrzebują dla ściśle zakonnego ustroju
obnego klasztoru, i dla tego wielkiego nakładu
ndno im się rozwijać. Dyakoniskini mieszkają pod
nieką pastora po dwie w najgłębiej izdebce, tak że
e potrzeba wielkiego nakładowego kapitału.

Czyby i u nas nie można założyć ławarszowa,
kóreby podobnie jak dyakoniskini w taki sposób
ie urządzać mogły? Czyby się nie dało. Siu-
zbnioczek Maryi napowrót sprowadzić, sta-
jąc się zarazem o nieco inteligentny materiał?
Zbyt takie z pewną inteligencją i znajomością
zwoływanych przepisów są nieocenioną pomocą w
robocie i przyczyniają się nieraz do podniesienia
znowu wyobrażeń naszego ludu o scholności,
rowem mieszkaniu, o potrzebie czystości i wielu
nych rzeczach, o których nas zachęcały ludzie nie
e wie.

Fundusze znalazłyby się z opłat możliwiejszych
e pielegnowaniu, a możoby dało się zorganizować
galskie składki na parafach, z miast niepostrze-
żnych na wrocławskich studentów. Protestanci pla-
up, na mocy pewnej organizacji, 1,50 m. na
k na zakład dyakoniskini, a mają za to bezpłatne
elegnowanie w razie choroby.

Oczywiście najwięcej odpowiadałby naszym
śmunkom tak gorliwie poświęcające się Elbliebatni.
Nie wiem, czy i one muszą mieć koniecznie
laszorek? Rząd dotąd stawiał im trudności,
raz jednak popiera wszystko, co zarodzi socyali-
nu niszczą.

Szkola robót kobiecych.

W dniu wczorajszym otwartą została Szkoła
obót kobiecych przy ulicy Długiej nr. 14, założona
zez grono pań teatycznych. Ks. proboszcz dr. Le-
dicki poświęcił solennie ten nowy zakład i błogo-
wysławiając poczynienia i bezinteresownym chęć, prze-
wodził w gorących a pełnych namuszenia słowach
tę obco pań nauczycielek i licnie już zgromadzo-
nych uczennic.

Oby ta nowa instytucja, której brak tak dawno
awał się w naszym mieście odczuwać — w krótkim
ie przez liczny udział doszła do największych
miarów.

Nauka rozpoczęła się w dniu wczorajszym
Uczennice przyjmują się nadal od 11—12 w
akulu szkolnym, na bardzo przystępnych wa-
unkach.

Każdym, już na pierwszą wieść o tej
szkole zgłaszały się uczennice bardzo licznie, co
najlepiej dowodzi potrzebę takiej szkoły. Ma ona
z być za sobą wszelkie widoki pięknego i dobrego
rozwoju. Możoby być wiele dobre, gdyby warunki
płaty za naukę były ściśle podane, a nie tylko ogół-
nikowo. Rodzicom, mającym więcej dzieci, dawałoby
o decyzję, czy córki swe posyłać do szkoły lub nie.
V Czechach istnieje mnóstwo takich szkół, utrzy-

mywanych kosztem miasta. Istnieją także szkoły
prywatne i na ostatniej wystawie w Pradze były
w osobnym wydzielone wystawione plany i wyroby
tych szkółek, które wracają na siebie powszechną
uwagę. Praktyczni Czesi, po za którymi stoimy co
najmniej 50 lat w tyle, opierają tego rodzaju przed-
siębiorstwa na wzajemnym interesie.
To też jest głównym warunkiem powodzenia tychże
szkół, jasny pogląd na wydatki przedsiębiorstwa i
rozchody ułatwia porozumienie, co szkoła da mó-
ze i czego się od niej spodziewać można.

Na Szkole powyższą zwracamy uwagę rodziców
także tam w mieście, jak na prowincyi i życzymy jej,
ażeby z małych początków wyrósła na poważną
instytucję społeczną.

Znowu wiadomość.

Od prezesa Koła sejmowego w Berlinie p. L.
Czarlińskiego otrzymał „Kuryer” następujące
sprostowanie:

„W nr. 78 „Kuryera Pozn.” z 5 kwietnia rb.
korespondent z Berlina donosi, że w niedzielę dały
„obydwa Kola” w parlamencie i sejmie obiad
dla państwa Kościelskich. Wiadomość ta jest fał-
szywą, gdyż nie Kola poselskie, tylko grono
osób znajomych i przyjaciół pp. Kościelskich obiad ten,
wydzierając się za donoszą o nich żywcem i go-
ścinność, urządzo.”

Na to „Kur.” odpowiada:

„Wobec powyższego „sprostowania” pozwalamy
sobie ze swej strony nadmienić, że wedle naszej wi-
arogodnej informacji na ośmiodni obiedzie dla pp.
Kościelskich z obcych w Berlinie posłów nie było
tych dwóch, a z niepośledni brał w obiedzie udział, za-
przeszyny także przez członków Kół, tylko jeden. Wobec
tego, zdaniem naszym, nie podaliśmy fałszywej
wiadomości, donoszącej, że obiad był dany przez
obydwa Kola poselskie w Berlinie.”

Posel p. Leon Czarliński pisze „Kuryerowi”
wyrażnie, że obydwa Kola nie wydały obiadu p.
Kościelskiemu, to znaczy, że na urzędowym posi-
dzeniu obu Kół nie zapadła żadna uchwała, żeby
tak obiad wydać. Każdy tak, a nie inaczej zrozu-
mie pismo p. L. Czarlińskiego. „Kuryer” jednak
obstaje przy swoim.

W „Kuryerze” też zaczyna na dobre coś skry-
pieć. „Kuryer” po prostu nie rozumie rzeczy,
o których pisze, albo inni mu piszą.

Za kilka dni poda „Kuryer” pewnie znowu
jaką wiadomość o posłach.

— O owym obiedzie pisze „Gaz. Tor.” inaczej
od „Kuryera” i przedstawia rzecz tak:

„Donoszą nam z Berlina z strony najkompeten-
niejszej, że nie Kola poselskie, tylko grono przyjaciół i
znajomych urządziło obiad dla państwa Kościelskich w
dowód wdzięczności za donoszą u nich żywcem i go-
ścinność. Do stołu zasiadła w Monopoli nie tylko
kilkuosobna posłów, ale także osoby z Księstwa, bawi-
ące właśnie w Berlinie, nadto kilku artystów.”

— Wzomniżany przez nas artykuł berliński
„Vossische Ztg.” o panu Jóźefie Kościel-
skim z dnia 5 bm. brzmi, jak następuje:

Polskie Kola poselskie w parlamencie i w sejmie
robią zdumiewające postępy. Za czasów Bismar-
kowskich zaliczamy rządowe gazety posłów polskich
razem z Alzackimi, Duńczykami, socyalistami,
postępowcami i katolikami do erygowanych Rzeczy
niemieckiej. Od czasu, jak Bismarck ustąpił, piękny
miotek (tj. Kola poselskie) strzelał swe dotychczasowe
kolory i teraz wyrzyna się w słońcu Jaski cesarza i

rzędu. Razem z Centrum stanowią Polacy najwięcej-
szy korpus dla hr. Żelitzia przy obradach nad projek-
tem szkolnym. Przeszedł Centrum, bo nawet po upad-
ku hr. Żelitzia i projektu szkolnego pozostali rząd-
owi wierni, podpisali do wielkiego wniosku o popar-
cie korwety krzyżowej, jednomyślnie za nim głoso-
wali, ale go naturalnie uratować nie mogli.

Nie ulega wątpliwości, że duża tę nową po-
litykę polską jest p. Kościelski, człowiek
mądry i inteligentny, który potrafi sięgać po rzu-
dą, zanim zwiędą. O zręczności tego pana świadczy
niezaprawdę to, że mu się udało Kola polskie prze-
ciągnąć na swoją stronę. W dziennikarstwie pol-
skim oceniamy jego postępowanie rozmaicie. Pan
Kościelski jednak może się już wykazać rezultatami
swich zabiegów, bo on to przeprowadził zamiano-
wanie ks. dr. Stableskiego na Arcybiskupa.

Polscy posłowie idą więc za nim, w nadziei,
że jeszcze większe korzyści osiągną i że przez dal-
sze prowadzenie swej polityki dadzą rządowi spo-
sobność do przyznania im ustępstw. Toć p. Ko-
ścielski jest ulubieńcem cesarza, a za dziś w Rzeczy
niemieckiej i w Prusach many polityki osobista,
więc łatwo być może, że to dopiero początki pol-
itycznej kariery p. Kościelskiego. Ale już teraz do-
staje mu się wielkie zasługi dywulgotki — i tu
podaje „Vossische Ztg.” za „Kuryerem Pozn.” wi-
adomość, że cesarz odręcznie pismem podziękował
p. Kościelskiemu i posłom polskim za popieranie
marnaryki.

Tak pisze „Vossische Ztg.” o p. Kościelskim i
zapowiada mu karierę polityczną. Być może, że p.
Kościelskiego spotkają w Berlinie jeszcze nadzw-
yczajne łaski i że te łaski będzie można uważać za
jego „kariery polityczną”, my jednak nie wierzymy
w to, żeby w skutek tej kariery lub równocześnie
z nią społeczeństwo polskie zyskało coś z praw
swich.

Pan Jóźef Kościelski dostąpił już wiele łask
w Berlinie i bardzo pięknie „kariery” już rozpoczął,
ale ministrowie odrzucili stanowczo wszystkie wnio-
ski ks. dr. Jazdzewskiego, żądającego nauki religii
po polsku i obowiązkowej nauki języka polskiego
w szkole.

Co się dzieje z podpisami?

Poznański komitet wyborczy dotąd nie nie do-
noszi, co zrobił z podpisami w sprawie projektu
szkolnego?

Cała ta sprawa wypadła bardzo lichy. Naga-
daliśmy się w Bazarze, zagrzeźwaliśmy się nawza-
jem do podpisów, mnóstwo ludzi aż pod trzy do-
kumenta się podpisało i stosunki tak się obróciły,
że wszystkie trzy dokumenta osiadły na piasku.
Petrycy za projektem szkolnym nie ma co do sejm
wysłać, bo tam już o projekcie nie będzie
mowy; wysłać protesty do magistratu i represen-
tacji miejskiej też nie ma co, bo skoro projekt
szkolny w sejmie upadł, to odezwani się do magi-
stratu i reprezentacyi za projektem także stracilo
na znaczeniu.

Jednym słowem wszystkie te trzy dokumenta,
które nam komitet wyborczy do podpisu polecił,
pozostały bez wszelkiego znaczenia.

Komitet może się tłumaczyć, że podług jego po-
glądów nie można się było przygotować na taki
obrot rzeczy, ale powinien koniecznie publikację
odmawiać, co z temi dokumentami zrobił, lub
zrobi.

W życiu politycznym zachodzą czasem takie
niepodziadki, ale ludzie zdają sobie z tego sprawę,
żeby ogół wiedział, czego się trzymać.

Jeżeli komitet poznański będzie miał, to
ręcz prosta, że całą jego robotę z omeni trzema
dokumentami będą obywatiele uważali szkodnie za

— prosta szopka. Co będą znaczyły wiece, petycje i podpisy, jeżeli publicznie będzie musiała sobie powiedzieć, że komitet bez dostatecznej rozprawy wiece zwoluje i na nich petycje do podpisów poleca.

Nowiny polityczne.

— **Główne wiadomości.** Jeszcze krąży pogłoski, że Rosya ma zamiar zawrzeć z Niemcami i mocarstwami środkowej Europy układ handlowy. Dzienniki berlińskie, jak już wcześniej donosiłyśmy, przeczą stanowczo temu, pomimo to p. Wyszagrodzki, rosyjski minister skarbu, pisze w swym przybytnym organie w Petersburgu, że to wszystko jest nieprawdą, i że dzienniki berlińskie lepij by zrobiły, gdyby się nie rozpiswały o tem, czego nie znają.

Tę wiadomość — tak pisze organ rosyjskiego ministra skarbu — że tak Niemcy jak i Rosya skłaniają się do zawarcia układów handlowych. Tak jedna, jak i druga strona jest do tego gotowa.

Dzienniki francuskie piszą nawet, że Niemcy same nagle Rosyą do zbliżenia się do nich, i że chcą Rosy zrobić znaczne ustępstwa, ponieważ odnowa pomiędzy obydwa mocarstwa ma być nie tylko handlowa, ale raczej polityczna.

Co w tem jest prawdy, pokaze się prawdopodobnie w niedługim czasie.

W Petersburgu pisa, że owech 9 robotników zostało formalnie w kawiarni poróżnionych, część fabryki wyszła w powietrze. Również i w sąsiedniej gminach zostały mocno uszkodzone, a 5 w nich zajętych robotniczy ciężko, a 22 leżą poranionych.

W Brukseli chcieli anarchiści wysadzić w powietrze dom, w którym mieszkał prokurator Jobque. Pod kamieniem podobno raboje dynamitow, które wkrocie potem eksplodowały i zniszczyły drzew i okna wszystkie w całym gmachu. Z ludzi nikt nie został zabity. Policja poszukuje sprawców, dotąd wszelako ich nie wykryło.

W Rzymie zabrali policja anarchostom kilkanaście kilogramów dynamitu, który chcieli przewieźć koleją żelazną do Bolonii.

Piszą, że carska rodzina ma się udać przy końcu kwietnia do Kopenhagi. Jaka drogącarę pojedzie z Petersburga do Kopenhagi, dotąd nie wiadomo.

W polityce w Anglii się we Francji powstała w środę 6 b. m. eksplozja dynamitowa.

Anarchiści podłożyli naboje dynamitowe na jednym z okien. Szłyby w oknach się potraszały tak w gmachu policyjnym, jak i sąsiednich kamienicach. Jeden z urzędników policyjnych został ciężko i niebezpiecznie poranny. Sprawców zamachu policja poszukuje energicznie, dotąd jednak nikogo nie pochwyciono.

Mordercy Wulkowicza z, dyplomaty bulgarskiego, wykryła w tych dniach policja w Konstantynopolu i go przyszedłowa. Jest to niejaki Merdian, Albańczyk. Sultan i ministrowie turecy wyrazili z powodu tego dyktatorowi politycznemu w Konstantynopolu swe uznanie.

— **Z Berlina.** N. s. doświadczeniem posiedzeniu sejm u pruskiego obradowano nad projektem, tyczącym się obsadzania urzędów komunalnych i gminnych takimi osobami, które czekają na posady wojskowe.

Pierwszy zabral głos p. Szroeder i oświadczył, że jest stanowczo przeciwny projektowi do dla tego, że urzędy komunalne i gminne należy powierzać przeciwie ludzkości praktycznym, mającym pewne doświadczenie po za sobą, a nadto obywatelom ze stosunkami miejscowymi. Osoby zaś, które czekają na posady wojskowe, nie są po większej części ani ludźmi praktycznymi, ani obywatelnymi ze stosunkami gminnymi. Gdyby więc projekt przeszedł, wypadł by na szkodę dla gmin.

Nad sprawą tą zabierają głos: kilku jaszczkowców, z których jeden był za projektem rządowym, drugi przeciwno projektowi. Ostatecznie zgłoszono się, żeby projekt cały oddać osobnej komisji z 21 członków do gruntownego rozpatrzenia się w nim.

Na s. doświadczeniem posiedzeniu i zby panów obradowano nad projektem, tyczącym się oddania funduszu wielkiego ks. kumbelandskiemu. Minister skarbu, dr. Miquel, prosił iabę, żeby projektowi nie stawiała żadnych trudności, ale przyjęła go w tej samej formie, w jakiej go sejm pruski przyjął. Nadto oświadczył p. minister, że po m. i. m. doświadczeniem projektem ks. kumbelandskim nastąpiło już co do tej sprawy zupełne porozumienie, tak że obydwie strony są zadowolone. Przy głosowaniu pokazało się, że ich przyjęła projekt jednogłośnie.

Wiadomości miejscowe i petersburskie

Poznań, 7 kwietnia

— **Teatr polski.** Dziś w czwartek komo-

dyas Stanisława Dobrzańskiego „Żołnierze królowej Madryckiej” i operetka Offenbacha „Bogus”. Comy zniżone. W sobotę dramat hr. Sienkiewicza „Gwiazda Syberyi”. Ceny zniżone.

— **Woda w Warcie opada** w przeciągu dnia ostatniego o 14 centymetrów. Stan jej wynosi obecnie 2,82 mtr.

— **Dochodzi nas następująca**

Odezwa: W dniu 2 kwietnia o 3 godz. rano nawięził rodzinę dwój s. Bastiński, mieszkający przy ulicy Ludwika nr. 2 na 4 piętrze, w niewyjaśnionym doś sposobu wielki pożar, który wyżył ośm rodzinę dotkliwie straty.

Ogłosił się szybko rozszerzył, tak że nieszczęśliwi już nie mogli wyjść z pomieszczenia, ale musieli wyskakiwać oknem na płachtę, rozciągającą na podwórzu, przyczem matka się zabiła, a 2 jej córki w wieku 21 i 19 lat ciężko się poraniły, tak że na długi czas nie będą zdolne wale do pracy — jedna z nich może nawet na całe życie pozostanie oszopeczona na twarzy.

Pracowita ta rodzina, która zarabiała sobie na utrzymanie syciem i bardzo często, jak opowiadają sąsiedzi, długo w nocy pracowała, straciła wskutek pożaru cały swój ubiór i dobytek. Matka w tej nocy, kiedy wybuchł ogień, powróciła od prania dopiero po 11 godz. w nocy. W czasie pożaru matka oczekiwala niecierpliwie pomocy, a gdy się już zajęła posowa i nie można było już czekać dłużej na ratunek, wzięła z sobą przytomność umysł, rozpacz, rozpacz i determinację wyruszyła oknem we drobne dzieci, owinięte w pierzynę, na płachtę na dół.

Okropne nieszczęście, jakie dotknęło biedną rodzinę, poruszyło zapewne do głębi serca wszystkich współobywateli.

Przyjmujemy dobrovolnych składkę, choćby i najmniejszych, powierzamy ekspedycy „Organkowi”.

Poznań, 6 kwietnia 1892.

Annus, radca miejski, w. z. nieobecnego nadburmistrza p. Wittinga; Andersch, radca handlowy; Dittmer, nadleśniczy; Praz, prezydent sątu ziemskiego; Fitch, tajny radca ks. finansów; Giedka; nadradca dyrektora; Hilmy, prezes rezerwy; Herz, radca miejski; Dr. Leitgeber, radny miejski; Manheiser, radny miejski; Konstanty Szanicki, radca landratowy w Poznaniu.

Ekspedycy „Organkowi” chętnie przyjmować będzie na ten cel nadesłane składki.

— **Dochodzi nas następujące pismo:**
Szacownemu Towarzystwu dramatycznemu teatru

PO BURZY.

Powieść

Klimenta Jnoszy.

(Dlać dalszy)

— Szczęśliwa! — rzekła Zosia z westchnieniem.

— I pani może znaleźć to szczęście z łatwością. Opuść pan Lipów, przyjeżdż do Warszawy. Siostra moja przywiezie panią z otwartymi rękami, będzie pani najczulszszą i przyjacielską zarazem. Z roku lub dwóch, ułożenia w zawodzie, znaję już wszelkie jego tajemnice, załatwię pani pracę na własną rękę, wezmiesz pani do siebie mamę i siostrę i będziecie razem. Cóż panno Zosio, czy zechcesz usłuchać rady szerszego przyjaciela?

Zosia miała łzy w oczach.

— O panie! — rzekła, podając mam rękę — rozwijasz przedemną bardzo ładnie, bardzo pojętnie obrazy. Czegoś więcej pragnę, o czym lepszem marzyć być mogła? Mied swoje własne mieszkanie, własną pracę, nie tęsknić do biednej szchorzałki, nie drzeć w niepewności o jej zdrowie, nie niegłogować ją ośmieszając, otoczając uwagami wygodnymi, to naprawdę szczęście, o jakim nawet marzyć nie mogłam! Sama bym się zajęła moją młodszą siostrą, jej wykształceniem. O! doprawdy jakby to było dobrze, jak szczególnie, ale...

— Ale co, panno Zosio?

— Marzenie takie nigdy się nie spełni, bo niemożliwe jest do wykonania.

— A to z jakiego powodu? — zapytał ze zdumieniem Kamisłki.

— Bo, proszę pana, na naukę czasu trzeba, a ja go nie mam, bo kto się uczy, ten nie zarabia, a ja zarobku potrzebuję dla matki, dla siostry...

— Wige tylko o to idzie?

Zosia spojrzała na Kamisłkiego z podziwieniem. Co chce przez to powiedzieć? Dla czego wyraża się jakby lekceważeniem „tylko o to idzie” a przecież to „tylko” to jedyny cel jej życia i za-

biegów, dla tego „tylko” ona pracuje, przebywa w obcym domu, znosi wszelkie przykrości i upokorzenia.

— Ja nie rozumiem — rzekła — znaczenia pańskiego wykrzyknika. Smieje się pan, że mi „tylko o to idzie”, ależ upewniam pana, że tylko i wyłącznie. Innego celu nie ma w mojem smutnem życiu.

— Panno Zosio — rzekł porozumiejmy się; pozwól mi pan wydomyślać te rzecz bliżej. W mojem odczuciu się nie było miły lekceważenie pa. ni najszlachetniejszych intencji, bronił Boże. Ja obawiam się tylko powiedzieć, że przeszkoda, o jakiej pan mówi, dla się z łatwością usunąć, że na czas pewien może być zupełnie zwołona od swoich obowiązków i spokojna o dach nad głową i kawałek chleba dla swoich najdroższych.

— Jakim cudem?

— Bardzo prostym, najwyżejającym sposobem. Dwór w Zabłociu jest duży, a chleba w nim nie brakuje. Przez rok dwa, czy le będzie potrzeba, mama i siostrzunia pani mogą w nim dysponować. Druga siostra, która u mnie mieszka, przyjmie je z otwartymi rękami.

Szczerze mówiąc, jedynie dziękuję za te propozycje, że dotychczas dotychczas i życzyliście, ale my byśmy nie mogli przyjąć.

— Za pozwoleniem! to już rzecz pomiędzy mamą panią a mną. Ja to biorę na siebie. Jak nadmieniam przed chwilą, jadę w lubelskie, mamę pani odwiedzić i porozumieć się z nią. Jako przyjaciół ojców pani, jako dawny znajomy, sądzę, że mam prawo niejako podać mam rękę pomocną. Przypuszczam, że potrafi znaleźć dość argumentów, które będą mogły przekonać mamę pani, że plan mój dobry jest dla przyszłości waszej, a jeżeli mamę przekonam, to czy pani zaakceptuje moją myśl? Czy może zechce zostać uczennicą i przyjaciółką mojej siostry?

Zosia myślała przez chwilę, Kamisłki wpatrywał się w jej wzdętną, sympatyczną postać i z niepokojem oczekiwał odpowiedzi.

Po chwili namysłu Zosia podawała mam rękę:

— Dobrze panie! — rzekła — jeżeli się ma-

ma zgodzi, to i ja jadę za pańską radą i rozpoczynam nowe życie. W każdym razie tak, czy owak wypadnie, przyjmij pan serdeczną podziękę siostry za pańską dobroć, życzliwość i za pocztę choć, jakie względem nas, biednych rozbitków okazujesz.

Kamisłki pochwycił podaną mu rękę i do ust przycisnął.

Jednocześnie w gwałtowne parkowej cś zaszeleściło i zdawało się, że jakiś cię przesnął się ponurzyć krzakami leszczyny.

Zosia mimowolnie drgnęła.

— Nie pan! — zapytał Kamisłki.

— Nie! przesłuszaliśmy się, zdawało mi się, że jakiś cię.

— Cienia pani się lekasz?

— Czy ja wiem, czego się lękać, a czego nie. Tutaj w Lipowie, przynajmniej się panu otwiercie, ja się głosu własnego boję.

— Ach! wiec nierzeczywiście przyznaję się pani słusznosci, więc nie omijam się, przysługując, że pani to dobrze nie jest, że cierpię...

— Nie mówmy o tem panie. Jak mi jest tutaj, Bóg wie, ale znoszę mój los z poddaniem się, bez obrzydzenia i bez przekazy. Jeżeli stanie się szerszkiem, jak pan mówi, jeżeli mama moją przyjmie pańską życzliwą ofiarę, w takim razie opanuję ten dom bez żalu i bez żalu też wyrzeknę się naucezniczego zawodu. Tymczasem pełnić będę obowiązku, jak dotąd, o ile się pozwolą uwadzić i sumieniu. A teraz godzina mojej rekreacji kończy się, muszę wracać do moich elewek.

Jeszcze raz dziękuję pani za życzliwość, za słowo pociechy, za promyk nadziei, jaki mi pan wskazuje. Gdy pan zobaczy mamę moją i siostrę, niech im pan powie, że Kocham je obie stale i niezmiennie, że moja myśl nie odlecia od nich ani na jedną chwilę, że choć pan nie opowiada mamie, że mam to nie bardzo słodkie, bo ona by się zmarła. Niech pan lepij nie mówi prawdy. Na co zasmucać biedną, szchorzoną kobietę.

(Dlać dalszy nastąpi).

